

hovedet er i Stand til at blive. Han var her iafte, da jeg kom, og det var jo, som du kan tænke dig, lidt underligt for mig at se dem sidde sammen inde i Kabinettet, hvor vi to saa ofte sad, og høre dem hviske og le. Men nu skal jeg ikke igen forfalde til schwermütige Betragtninger. Vor Tid kommer ogsaa, Per! Jeg søger Trøst i den Tanke, at der nu er gaaet ni Døgn, siden vi skiltes, — ni Døgn af de Gud veed hvormange hundrede, der endnu skal skifte med Dag og Nat, inden jeg igen holder dig i mine Arme!

»Hvor mon du er idag? I Wien? I Budapesth? Jeg ser dig for mig — ak, altfor tydeligt! — i din brune Rejsepjækkert og med dine velsignede røde Kinder, som jeg i Tankerne atter og atter kysser. Veed du, jeg drømte igen inat om den store Skov i Laugendalen. Aldrig vil jeg glemme noget Minut af den dejlige lange Dag, vi tilbragte der. Husker du Fuglen, der satte sig til at synge over vore Hoveder? Og vort Hvil ved Kilden, hvor du (som du sagde) tildrak dig dine Ungdomssynders Forladelse af mine Hænder? — — Men nu ikke et Ord mere derom.

»Jeg selv er glad ved at være kommen hjem igen og sidde i min egen Stue, omgivet af dine Portræter og de andre Smaaerindringer om dig, som jeg har længtes saa meget efter, og som nu tiligemed vore Bøger skal være min Trøst og Tilflugt i Ensomheden. Kan du gætte, hvilken Bog jeg